Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXVI. Ч. 35. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 15-го ЛЮТОГО 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 15, 1979 No. 35. VOL. LXXXVI.

Проф. І. Телюк третій раз призначений на члена плянувальної комісії міста Ню Гейвену

Ню Гейвен, Конн. — Проф. Іван Телюк, голова економічного департаменту університету Ню Гейвен вже третій раз отримав номінацію посадника міста Ню Гейвену на члена Плянувальної Комісії міста. Він був перший раз призначений посадником Б. Гайдою в 1971 р., коли проф. Джеймс Тобін із Ейл університету відмовився дальшого призначення. Вдруге знову в 1975 р. призначив його той самий посадник, а тепер черговий посадник п. Френк Лоґ призначив на наступний чотирорічний термін, що закінчиться в 1983 р.

Проф. Іван Телюк

Проф. І. Телюк відзначився своїми дослідами над економічним розвитком міста Ню Гейвену, який перший раз був опублікований в місцевій пресі у серпні минулого року на підставі одногорічного обсліджування, на що він одержав фонд від федерального уряду за проєкт „Приватно-публічний зв'язок відносно проблем району Ню Гейвену". В січні цього року він знову опублікував дві статті на тему розвитку міста. Одна стаття була поміщена у бізнесово-фінансовому розділі нюгейвенського щоденника „Ню Гейвен Реджістер" під заголовком „Фірми розвиваються посеред незадоволення", а друга „Потрібно зв'язку між приватним і публічним сектором для розв'язання нюгейвенських проблем", що була опублікована в „Коннектикат Бізнес Джорнал" п. з. „Становище в стейті на 1979 р."

За свої досліди над економічним розвитком міста, проф. Телюк дістав запрошення стати постійним коментатором про міські справи в щоденнику „Ню Гейвен Реджістер".

Крім цього, минулого року він був вибраний до Економічного Реґіонального Комітету міста Ню Гейвен, завданням якого є виготовляти річні звіти для Комерційного федерального департаменту, на підставі якого місцеві міста одержують фінансову допомогу від уряду. Він рівнож є членом дослідчого комітету Міської Комерційної Палати району Ню Гейвену.

В українськім громадськім житті, проф. Телюк був заступником головного предсідника УНСоюзу від 1970 року до 1974 року, а тепер є головним контролером і членом Екзекутиви УККА та ряду інших американських і українських організацій.

Організаційні наради Нюаркської Округи УНС

Нюарк, Н. Дж. — У неділю, 25-го січня 1979 р. в залі Українського Народного Дому в Ірвінґтоні, відбулися організаційні наради Округи УНСоюзу Нюарк, в яких взяли участь секретарі та відділові урядовці більшости Відділів Округи.

Збори відкрив голова Округи інж. Богдан Мак та привітав представника Екзекутивного Комітету УНС головного організатора Василя Оріховського, а опісля поінформував присутніх про висліди організаційної праці Округи в конвенційному році, яка, на жаль, не принесла бажаних успіхів. До цього, на думку голови, причинилися у великій мірі неактивні Відділи, які в минулому році дуже мало, а то й цілком не працювали. Він звернув увагу, що конечним є, щоб у майбутньому такими Відділами більше цікавитися та знайти осіб, яким можна б зрушити їх до праці.

Головний організатор В. Оріховський у своєму слові накреслив загальний стан УНСоюзу та подав висліди організаційної кампанії в минулому, конвенційному році, а при тому познайомив присутніх з пляном організаційної кампанії на 1979 рік, в якому УНСоюз святкує своє 85-річчя. Головний організатор закликав, щоб Округа відмітила цей ювілей гарною імпрезою та при тій нагоді відзначила заслужених союзовців Округи.

Над порушеними справами вив'язалася оживлена дискусія в якій забирали голос: інж. Богдан Мак, мґр Володимир Сенежак, В. Боярський, П. Сольчаник, В. Леськів та інші.

На доказ, що Округа хоче покращати організаційну працю секретарі Юліян Баранюк (371 Від.) і пані Юлія Демчук (70 Від.) вручили головному організаторові 6 аплікацій нових членів.

У своєму заключному слові голова Округи Б. Мак закликав усіх до посиленої праці, щоб допомогти Окрузі Нюарк здобути відповідне місце поміж найкращими Округами УНСоюзу.

СВЯТКУВАННЯ СІЧНЕВИХ РОКОВИН У РЕДІНЗІ

Посадник Редінґу відчитує свою Проклямацію „Дня Української Незалежности" на засіданні Міської Ради, у присутності представників місцевого Відділу УККА. Стоять (зліва): посадник Джозеф Кузмінскі, Стефанія Кілик, о. кан. Василь Стебельський, Степан Івасечко, Северин Кілик (голова Відділу), інж. Анатоль Вовк та Стефанія Кіцелюк.

У дні 22-го січня місцева газета помістила інформативну статтю про значення цісі дати для українців та про теперішню ситуацію в Україні.

ЗСА ОБОРОНЯТИМУТЬ ПРИЯЗНІ КРАЇНИ ПЕРСЬКОЇ ЗАТОКИ — ЗАЯВЛЯЄ СЕКРЕТАР БРОВН

Ріяд/Амман. — Секретар оборони Гарольд Бровн, який від п'ятниці, 9-го лютого, перебуває на 10-денних відвідинах країн Близького Сходу, у понеділок, 12-го лютого, заявив кореспондентам, що Савдійська Арабія, в якій він зупинився три дні, стала під стратегічним поглядом найважливішою країною в тій частині світу, після того, як в Ірані розпочалися заворушення, що довели до повалення влади шаха Мохаммеда Різи Пагльові і уряду прем'єра Шахпура Бахтіяра, який був перейняв владу після виїзду Шаха за кордон.

Секретар Бровн зазначив, що впродовж кількох наступних місяців ЗСА „пороблять належні заходи", щоб запевнити безпеку Савдійської Арабії та інших приязних країн, які межують із Перською затокою, вказуючи, що Америка продасть Савдійській Арабії більшу кількість зброї, як теж скріпить американську військову базу на острові Дієґо Ґарсія посеред Індійського океану, запевняючи, що не тільки американські військові кораблі, але теж відділи парашутистів і морської піхоти в порівняльно короткому часі могтимуть прийти на допомогу савдійському чи іншому урядові цього обширу, якщо б їм загрожували заворушення, підтримувані Совєтським Союзом.

Із Савдійської Арабії секретар Бровн відлетів до Амману, столиці Йорданії, а відтак плянує ще відвідати Ізраїль та Єгипет.

Метою поїздки Бровна є заохотити прозахідні країни Близького Сходу до співпраці, щоб запобігти нестабільній ситуації, яку може використати Москва для поширення своїх впливів. Крім того, він старатиметься переконати Савдійську Арабію та Йорданію, яких зараховують до табору поміркованих арабських країн, щоб приєдналися до єгипетсько-ізраїльського мирового діялогу, або принаймні припинили критикувати політику єгипетського президента Анвара ель-Садата, зокрема тепер, коли заіснувала можливість відновлення перерваних безпосередніх переговорів між Ізраїлем та Єгиптом.

У вівторок, 13-го лютого, секретар Бровн прибув до Ізраїля після одноденної зупинки в Йорданії. Ізраїльський міністер оборони Езер Вайцман поінформував Бровна, що існують добрі вигляди на скоре підписання мирового договору між Ізраїлем та Єгиптом. З уваги на це, продовж наступних 10 років Ізраїль може зменшити свій оборонний бюджет на 25 відсотків і змінити свою дотеперішню оборонну стратегію, — заявив Вайцман, бо більш не буде загрози з боку Єгипту. Вайцман і Бровн підтвердили, що наступного тижня в Кемп Дейвіді, Меріленд, відбудеться нарада закордонних міністрів Ізраїля та Єгипту, у якій теж братиме участь державний секретар Сайрус Венс.

Секретар оборони Бровн у п'ятницю, 16-го лютого, плянує відлетіти до Єгипту, а відтак повернутися до ЗСА.

Наступна зустріч Брежнєва з Картером повинна відбутися в Москві — натякає Кремль

Москва. — Хоча спершу совєтський лідер Леонід Брежнєв сам зазначував, що якщо відбудеться наступна „вершинна конференція" між ним і президентом ЗСА, то це було б у Вашінґтоні, бо на столицю ЗСА тепер припадає черга, то совєтські дипломати і члени уряду часто натякають американським журналістам, що Брежнєв волів би, щоб ця зустріч, під час якої він і президент Джіммі Картер підписали б новий договір про обмеження стратегічної атомової зброї (САЛТ II), відбулася у Москві.

Коментатори вважають, що Брежнєв не хоче, щоб його відвідини у ЗСА порівнювали з недавніми відвідинами Тенґа Гсіао-пінґа, першого заступника прем'єр-міністра комуністичного Китаю. Совєтські дипломати передбачають, що якщо дійде до виготовлення остаточної версії САЛТ II, то „вершинна конференція" між Брежнєвим і Картером може відбутися вже в квітні цього року.

Однак, Білий Дім підкреслює, що тепер була б черга Брежнєва прибути до Вашінґтону, бо в 1972-му році тодішній президент Ричард Ніксон їздив до Москви, відтак Брежнєв був у ЗСА в 1973-му році, а в 1974-му Ніксон знову їздив до Москви. Крім того, президент Джералд Форд у листопаді 1974-го року зустрічався з Брежнєвим у Владивостоку, тобто знову на совєтській території.

Президент Картер і його дорадники вважають, що Брежнєв тепер повинен прибути до ЗСА. Білий Дім теж думає, що якщо президент Картер погодився б „позачергово" поїхати до Москви, то це скріпило б опозицію в Сенаті проти ратифікації САЛТ II. Багато сенаторів з обох партій мають поважні застереження до нового договору, бо побоюються, що він дасть Совєтському Союзові мілітарну перевагу над Америкою.

Президент Картер закликає Конґрес створити Департамент освіти

Вашінґтон. — Минулого тижня президент Джіммі Картер звернувся до Конґресу із закликом створити цілком окремий Департамент освіти, який займався б всіми справами початкових, середніх і вищих шкіл ЗСА, бо тепер цією ділянкою займається кілька департаментів і аґенцій федерального уряду. Створення Департаменту освіти довело б до централізації функцій і більшої ефективности — твердить президент Картер.

Президент ще на початку минулого року запропонував створити Департамент освіти і Сенат тоді схвалив цей законопроєкт 82-ма голосами проти 11-ох. Але Палата Репрезентантів відкинула цю пропозицію і тому Білий Дім тепер знову видвигнув цей проєкт.

Під сучасну пору справами освіти займається Департамент здоров'я, освіти і суспільної допомоги, як теж Департаменти оборони, сільського господарства, мешканевих справ і міського розвитку, а також велика кількість різних федеральних аґенцій. На думку Білого Дому це спричиняє дублювання, марнотратство і неефективність.

ЗАГОСТРЮЄТЬСЯ КОНФЛІКТ ПОМІЖ КИТАЄМ І В'ЄТНАМОМ

Банґкок, Тайланд. — Комуністичний Китай пересунув понад 100,000 вояків в околиці кордону з В'єтнамом, інформують західні розвідчі джерела, вказуючи на зростаючі моливості конфлікту поміж цими двома ворогуючими комуністичними державами.

Ці самі джерела вважають, одначе, що будь-яка акція Пекіну проти В'єтнаму буде „короткотривала і брутальна" та матиме радше „льокальний" характер. Вони твердять, що уряд Китайської Народної Республіки не плянує інвазії В'єтнаму, а хоче тільки „покарати" В'єтнам за інвазію Камбоджі та повалення режиму Поль Пота. Політичні обсерватори відкликаються на заяви першого заступника прем'єр-міністра КНР Тенґ Гсіао-пінґа, який після повороту із ЗСА назвав в'єтнамців „кубинцями Азії" та погрозив їм відплатою за інвазію Камбоджі, яка до того часу була близьким союзником комуністичного Китаю.

Заява Тенґа, пересунення військ Пекіном і Ганоєм на пограниччя, постійні сутички в прикордонних районах і гостра пропаґандивна війна спонукали уряд ЗСА висловити „поважне затурбовання" можливістю атаки Китаю на В'єтнам. Білий Дім побоюється, що в конфлікт міг би встрянути Совєтський Союз, лідери якого зайняли критичне становище до заяв Тенґа під час його побуту в ЗСА, уважаючи, що Білий Дім повинен був офіційно „опрокинути" ці заяви. Остерігаючи Пекін перед можливою атакою на В'єтнам, уряд ЗСА бажав з'ясувати своє становище відносно можливого конфлікту поміж КНР і В'єтнамом, тобто, що нормалізація відносин поміж Вашінґтоном і Пекіном та недавні відвідини Тенґа не означають, що ЗСА піддержують Китай у його конфлікті з В'єтнамом.

Передбачаючи можливість інтервенції Совєтського Союзу, який вже раніше вислав 9 воєнних кораблів на води Тихого океану біля берегів В'єтнаму, Пекін евакував 300,000 населення з провінції Сінкіянґ на пограниччі з СССР та сильно збільшив свої військові з'єднання у цих районах. Про це згадував минулої неділі, 11-го лютого, сенатор Генрі Джексон, вказуючи на сильне загострення ситуації в цій частині світу.

ЗСА зволікають із справою нормалізації зв'язків — твердить В'єтнам

Ганой. — Минулого четверга, 8-го лютого, комуністичний уряд В'єтнаму у газеті „Нган Дан", офіціозі Комуністичної партії, закинув урядові президента Джіммі Картера, що використовує війну в Камбоджі „як претекст для зволікання справи встановлення нормальних відносин з В'єтнамом".

Перед нападом в'єтнамських військових частин на комуністичну Камбоджу в грудні минулого року, в наслідок чого повалено владу прем'єра Пол Пота і встановлено новий камбоджійський уряд, що його зразу визнав Ганой і Совєтський Союз, який, між іншим, підтримував в'єтнамську інвазію, уряд президента Картера вів переговори з в'єтнамськими властями щодо „нормалізації відносин". Однак, після нападу В'єтнаму на сусідню Камбоджу ці переговори перервано.

У Черговому виданні газети „Нган Дан" в'єтнамські власті закидають Білому Домові, що хоча публічно таврував уряд Пол Пота за нарушення всіх людських прав, то, мовляв, потаємно заохочував і далі заохочує комуністичний Китай підтримувати „бандитів Пол Пота продовжувати прикордонну війну з В'єтнамом".

Офіціоз в'єтнамської Компартії теж зазначив, що Ганой мусить „пильно стежити за дальшим розвитком американсько-китайських відносин", зокрема після перебування в ЗСА першого заступника прем'єра Тенґа Гсіао-пінґа.

Китай і Портуґалія нав'язали дипломатичні відносини

Пекін. — Китайська Народна Республіка і Портуґалія формально визнали одна одну і підписали договір про відновлення дипломатичних зв'язків. В повідомленні Лісбони говориться, що Портуґалія продовжуватиме адмініструвати островом Макао, маленькою територією розположеною недалеко від китайських берегів. Формальне підписання документів про відновлення дипломатичних зв'язків відбулося в четвер, 8-го лютого ц. р., а вкоротці обидві країни обміняються амбасадорами.

Інформацію про цю подію подало китайське пресове аґентство Гсінгуа у якій однак немає згадки про острів Макао. Прем'єр-міністер Портуґалії Карльос Мота Пінто натомість запевнив зацікавлених цією справою портуґальських парляментаристів, що не буде жадної зміни у статусі острова Макао, до речі одинокого острова, який є ще в посіданні Портуґалії. У спільному комунікаті уряд в Лісбоні визнає леґітимність пекінського уряду, як одинокого, який має право говорити про справи Китаю і що Тайван є частиною Китайської Народної Республіки.

Серед дипломатичних кругів в Пекіні ходять однак поголоски, що острів Макао, яким Портуґалія управляє вже 422 роки, буде в будучому прилучений до китайського материка, але задержить теперішню економічну систему і управу. На острові, величиною шість квадратових миль, живе тепер 300.000 населення.

В Афганістані вбили американського амбасадора

Кабул, Афганістан. — У середу, 14-го лютого, в цій столиці Афганістану був убитий американський амбасадор Адольф Доббс після того, як його схопили мусулманські терористи.

Згідно з твердженнями Державного департаменту, тіло простріленого в голову і серце Доббса знайдено в готелі, де його держали терористи, вимагаючи від комуністичного режиму звільнення з ув'язнення учителів релігії. Речники Державного департаменту заявили, що покищо невідомо, чи Доббса вбили терористи, чи він впав жертвою перестрілки поміж ними і поліціянтами.

Василя Овсієнка засудили на три роки ув'язнення

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). На початку лютого ц. р. в Житомирській області засудили на три роки позбавлення волі Василя Овсієнка, українського філолога (викладача української мови і літератури).

Василь Овсієнко

Василь Овсієнко, 1949 року народження, закінчив в 1972 році Київський університет. Працював учителем української мови і літератури в середній школі села Ташань, Переяслав-Хмельницького району, Київської області. 5 березня 1973 року В. Овсієнко був арештований вперше і засуджений Київським обласним судом на 4 роки ув'язнення за „антирадянську пропаганду й агітацію". Після відбуття покарання в Мордовських таборах, Овсієнко переїхав до села Леніно, Радомишльського району, Житомирської області, де живе його 67-річна матір. Там він не міг влаштуватися на працю за професією, мовляв, „немає вільних місць" і таким чином він став безробітним. 3-го квітня 1977 року Овсієнко написав заяву до Міністерства освіти УССР, щоб його забезпечили роботою, або визнали безробітним і призначили йому і його матері відповідну допомогу.

2 серпня 1977 року Овсієнка допитували в Житомирі в справі Матусевича і Мариновича. 26 серпня працівники Житомирського КҐБ — Чайковський, Шишук і Котвицький — погрожували Овсієнкові новим арештом за нібито „брехливі свідчення".

3-го лютого 1978 року слідчий Житомирського КҐБ, Протасов, допитував Овсієнка в справі Левка Лук'яненка (той же Протасов допитував його в справі Снєгірьова восени 1977р.).

Наскільки відомо, Овсієнка засудили за те, що він не хотів дозволити працівникам КҐБ зробити обшук в його помешканні.

Сахаров апелює до Брежнєва перевірити справу розстріляних вірменів

Москва. — Аґентство Ройтерса інформує, що видатний дисидент і оборонець прав людини в Совєтському Союзі академік Андрей Сахаров звернувся з апелем до генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Леоніда І. Брежнєва, щоб він зарядив ревізію процесу над трьома вірменами, засудженими на кару смерти і розстріляними за нібито виконаний ними бомбовий атентат в московській підземці.

„Всі дані вказують на те, — пише Сахаров у листі до Брежнєва, — що судова розправа була ведена в гострій суперечності до існуючих в СССР законів і що дійшло до зумисної фальсифікації деяких документів".

Копію цього звернення передав Сахаров закордонним кореспондентам підкреслюючи, що в листі до Брежнєва він подав імена свідків, які готові посвідчити, що бодай один із засуджених вірменських дисидентів С. Задіякіян, взагалі не був присутній в Москві в часі експльозії в підземці.

Сахаров при тому пригадав, що офіційне совєтське аґентство ТАСС, інформуючи про засуд і виконання кари смерти, подає тільки одне прізвище Задіякіяна, промовчуючи два інші, кажучи тільки, що вони також були вірменами. Сахаров заперечив твердження ТАСС, що процес над трьома вірменами відбувався при відкритих дверях.

Використавши нагоду присутности західніх кореспондентів в помешканні А. Сахарова, Ірина Ґінзбурґ, теперішня адміністраторка фонду Солженіцина поінформувала, що в минулому році з фонду було виділено допомоги 700 політичним в'язням і їхнім родинам. Крім того адміністрація фонду покрила кошти правної допомоги багатьом в'язням. Пані Ґінзбурґ перейняла обов'язки скарбника фонду після арешту її мужа Алескандра Ґінзбурґа, засудженого на 8 років тяжких робіт у віддалених районах СССР.

„Ізвестія" займають становище до вибуху в московській підземці

Москва. — Совєтська газета „Ізвестія", орган Верховної Ради СССР помістила у числі з 8-го лютого ц. р. листа Дімітрія Тюжіна, нібито наочного свідка бомбової експльозії в московській підземці (січень 1977 року), під час якої, згідно з совєтськими інформаціями, підтвердженими опісля дисидентами, мало загинути 7 осіб, а 38 були пораненими. Як відомо, спочатку КҐБ і совєтська прокуратура обвинувичувала дисидентів, а потім вину перекинули на трьох вірменів, яких московський суд засудив на кару смерти і присуд було виконано при кінці січня ц. р., про що інформувало совєтське пресове аґентство ТАСС й інші західні аґентства. Один із розстріляних був 33-річний Степан Задіякіян; прізвище двох інших вірменів промовчано.

Проти самого присуду і розстрілу запротестував академік А. Сахаров, висилаючи обширний лист-апель до генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР Леоніда І. Брежнєва, кажучи, що С. Задіякіян взагалі не був в тому часі в Москві, а сама розправа над ним і його трьома товаришами була ведена в гострій суперечності до існуючих в СССР кримінальних законів, бо прокуратура допустилась фальсифікації цілого ряду документів.

Дімітрій Тюжін у своєму листі до „Ізвестій" каже, що він був „поденервований" поступуванням А. Сахарова і ворогів СССР на Заході, які „намагаються брати під свій захист цих підлих осіб".

МИСТЕЦЬКА ВИСТАВКА УЧНІВ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — У приміщеннях Українського Музею при 203 Друга евеню у Ню Йорку, відбудеться виставка мистецьких робіт учнів Школи Українознавства Т-ва „Самопоміч". Відкриття виставки — в суботу, 17-го лютого, о год. 12-ій вполудне, а виставка триватиме до неділі, 4-го березня.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

РЕДАГУЄ КОЛЕҐІЯ У СКЛАДІ (поазбучно):
Любов Коленська, Володимир Косик (тепер виконуючий обов'язки голови Колеґії), Володимир Левенець, Зенон Снилик, Василь Тершаковець і Євген Федоренко.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Справа Ірану

Мусулманський провідник Аятоллах Хомейні своєю наполегливістю домігся того, що став незаперечним лідером Ірану, зумівши усунути від влади шаха Мохаммеда Різу Паглеві, а відтак прем'єр-міністра Шахпура Бахтіяра, як теж здобути перемогу над іранськими збройними силами.

Проте, сам Хомейні вже тепер здає собі справу з факту, що легше розпочати революцію і знищити старий режим, ніж вдержати повну контролю над революційними силами, покласти край тій революції, а відтак привернути мир і порядок у країні. Він вже був змушений закликати своїх прихильників не руйнувати урядових та інших установ, складати зброю в мечетах тощо, побоюючись, щоб революція не перетворилася в чисту анархію.

Поки був спільний ,,ворог", тобто шах Паглеві чи прем'єр Бахтіяр, Аятоллах Хомейні був об'єднуючим фактором для різних опозиційних угруповань: скрайньо правих мусулманів, поміркованих лібералів, радикальних студентів та інших. Але тепер, коли ,,ворога" переможено, напрошується питання: чи Хомейні втримає цю коаліцію різноманітних кіл, чи може незабаром дійде до збройного конфлікту між групами, які ще недавно боролися спільно проти шаха Паглеві чи прем'єра Бахтіяра, а тепер прийшли до переконання, що вони і в минулому не мали нічого спільного, крім того спільного ,,ворога"?

Отже, майбутність Ірану далі непевна і немає запевнення, що в тій азійській країні незабаром знову не вибухне громадянська війна.

Але непевність відноситься не тільки до внутрішньої ситуації в Ірані, але теж і до наслідків перевороту в Ірані на міжнародну політику.

Іран лежить у стратегічно преважливій частині світу. Він межує з Перською затокою, Арабським морем та Індійським океаном. Крім того, Іран і його арабські сусіди багаті в нафтову ропу, яка є головним джерелом енергії в усіх індустріяльних і навіть економічно недорозвинених країнах.

З уваги на стратегічну та економічну важливість Ірану і його сусідів, майбутністю цього обширу зацікавлений і Захід під проводом Америки і Совєтський Союз, який межує з Іраном.

За влади шаха Паглеві ця країна була сильним союзником ЗСА і на іранській території діяли американські розвідчі станції, з яких стежили за випробуванням різних родів зброї, зокрема нуклеарних ракет, на території Совєтського Союзу. Крім того, Іран був таки заборолом проти експансії імперіялістичного Совєтського Союзу на Близькому Сході і в напрямі Індійського океану. Але Москва вже раніше здобула впливи у сусідньому Афганістані, а тепер напевно старатиметься використати непевну ситуацію в Ірані, щоб поширити свої впливи і в тій країні. Якщо ці задуми Кремлю увінчаються успіхом, то це становитиме дуже поважну загрозу для інтересів цілого вільного світу, під стратегічним та економічним поглядом.

Чи новому іранському урядові пощастить привернути мир в самій країні і чи Іран залишиться прозахіднім, або принаймні невтральним — покаже тільки час.

Але Захід не може дозволити собі чекати, бо може бути запізно. І тому правильно поступив президент Джіммі Картер, висилаючи на Близький Схід, точніше до Савдійської Арабії, Йорданії, Ізраїля та Єгипту, секретаря оборони Гарольда Бровна, який старатиметься заохотити прозахідні країни того обширу до співпраці, щоб протиставитися експансіоністичним плянам Совєтського Союзу. Американський уряд заповів, що поробить відповідні заходи, щоб гарантувати безпеку Савдійської Арабії та інших приязних країн тієї частини світу, як теж скріпити оборонну спроможність американських військових баз і військової фльоти на терені Тихого океану. Такі кроки конечні, бо Москва рахується тільки з тими, які говорять із позицій сили. Однак, треба підкреслити, що ЗСА мусять бути консеквентні і на будь-яку провокаційну акцію з боку СССР відповідати відповідною протидією, бо якщо Вашінґтон реагуватиме тільки перестрогами, а не діями, то це тільки заохотить Москву до дальшої агресії.

Панас Феденко

ЧИЯ ВИНА?

(I)

Американський фільм ,,Голокост" викликав у світі широкий відгомін. У Західній Німеччині, де в кінці січня показано цей фільм на телебаченні, на ,,Голокост" озвалися тисячі глядачів листами до дирекції телевізійної станції і запитами через телефон. Після кожного розділу фільму відбувалося обговорення на телебаченні з участю журналістів, письменників, істориків, дослідників подій Першої і Другої світових війн.

Не один глядач фільму ставить собі питання: як могло статися, що в цивілізованій країні, яка мала в своїй історії філософа Канта, цілу плеяду композиторів на чолі з Й. С. Бахом, Моцартом, Бетговеном, соціологів, поетів — Ґете, Шіллера і т. д. — як могло дійти до режиму, що заплянував знищити жидів у цілому світі і цей плян частинно виконав.

Історія дає на це відповідь, і ці факти треба пам'ятати. Дивна доля і недоля жидівського народу. Вавилонський володар Навуходоносор опанував Юдею в УІ віці перед нашою ерою і переселив жидів в Месопотамію. Вавилонські переможці загарбали й церковні сосуди, що були в Єрусалимському храмі, який збудовано за царя Соломона. Здавалося, що потомки Юди, який був сином Якова-Ізраїля, розпливуться в чужому морі, як це сталося з іншими племенами — ,,колінами— Ізраїля: вони змішалися з сусідніми народами і забули про віру в єдиного Бога, що дав Мойсеєві 10 заповідей на Сінайській горі. Якщо б Вавилонська держава існувала довше, то мабуть у тій країні забули б свою батьківщину біля Сіонської гори прийняли б віру і звичаї Вавилону. Забулась би давня надія пророків, що з народу Ізраїля вийде Месія, який принесе жидам свободу й щастя на їх землі. Без цієї віри не було б християнства. Месія став в особі Ісуса Назаретського Богом -Спасителем всього людства від гріхів і всякої печалі.

Але сталося чудо: перси завоювали Вавилон. Цар Персії Кир дозволив жидам, що прожили в Месопотамії 70 років, вернутись в рідний край і дав дозвіл збудувати новий храм на горі Сіоні. Жиди-репатріянти завели в Юдеї, котру названо Палестиною, строгий устрій, під владою духовенства, на чолі з верховним первосвящеником.

Живши ізольовано між населенням Месопотамії, жиди, що вернулися на батьківщину, ще дужче відокремилися вірою і звичаями від сусідніх народів. Це дало їм можливість пережити окупацію грецьку від часу Олександра Македонського (332 року перед нашою ерою) та суворий режим римлян аж до р. 70 нашої ери. Спробу жидів-патріотів скинути римську владу закінчився повною руїною. Імператор Тит Флавій (Titus Flavius) звелів зруйнувати до грунту й знаменитий храм, що був збудований за влади жидівського ,,Царя Ирода", вірного васаля Риму: його жиди ненавиділи. Він не був жидівського роду, вийшов із народу ідумеїв.

Ще перед тим були жидівські громади в різних містах Римської імперії. Після руїни Єрусалиму цих ,,розсіяних" громад стало більше. Коли в діяннях апостолів читаємо листи апостола Павла ,,до Римлян", ,,до Ефесян", ,,до Галатів" (ґаллійців), ,,до коринтян", то треба знати, що то були жидівські громади, які увірували в Ісуса Назаретського, названого грецьким словом ,,Христос" (помазаник, як володар — Месія). Зв'язок християнства з жидівською релігійною традицією живе й досі в церкві, що визнає Ісуса за Божого Сина: ,,Алилуя" (хваліть Бога) — старожидівське слово. ,,Ликуй нині і веселися, Сіоне", — молитва Великодня. ,,Славу людей Твоїх Ізраїля", — чуємо в церковній службі.

Християнство прийняла тільки частина жидів, розсіяних у провінціях Римської імперії. Між жидами-християнами і жидами, що держалися давнього Мойсейового Закону, була завзята боротьба. Римська влада стояла на боці жидів-традиціоналістів. Вони мали навіть деякі привілеї в Римській державі: їх не примушували молитися римським богам, їх не брали до війська. Але жидів-християн римська адміністрація жорстоко переслідувала, бо проповідники віри в Ісуса-Спасителя всього світу — навертали до своєї релігії людей різного роду, також римських аристократів. Дійшло до того, що й жінка імператора Нерона Поппея Сабіна перейшла на християнство. Жиди-християни ворогували з жидами-старозаконниками. Мабуть євангельське обвинувачення жидів Мойсеєвого Закону за смерть і розп'ятого Ісуса — ,,Кров Його на нас і дітях наших" — вийшло з цієї ворожнечі між двома напрямами в релігійному житті жидівського народу.

(Продовження буде)

В. Кульчицький Ґут

ПРО СОЛЖЕНІЦИНА, БАНДЕРІВЦІВ І НЕРОЗГАДАНІ ПОВОРОТИ ІСТОРІЇ

[3]

Він також погоджується з припущенням Джана Лукакса, що Солженіцин може причинитися до упадку комуністичної системи. ,,А якщо так, то найважнішою подією 1945 року може бути не поділ Европи, і не світанок атомової доби, але нагле виявлення і наглий проблиск чогось у свідомості обідраного совєтського офіцера Александра Солженіцина...'' А це ,,щось сталося 1945 року у найбільш неправдоподібному місці, у шпилькових лісах Східньої Прусії...''

Не будемо сперечатися про ролю Солженіцина. Та на підставі третього тому сміємо висунути припущення, що це ,,щось'' зійшло на Солженіцина не у лісах Східньої Прусії, але у бараках Гулагу. Розділ ,,Вітерець революції'' Солженіцин починає так: ,,Ніколи б не повірив я на початку свого вироку, пригноблений тривалістю і приголомшений моїм першим знайомством із світом Гулагу, що поволі душа моя розітнеться...''. Отже тут він виразно показує, що те ,,щось'' тоді ще не діяло. Щойно майже при кінці терміну, коли його везли до табору особливого призначення, це ,,щось'' почало виявлятися.

,,Ну, декількох із нас вони ,,розпростували'' в дорозі особливого призначення'' — признає Солженіцин. І дальше виразно заявляє, ,,що та дорога стала якби періодом життя, і навіть, здається мені, на протязі її тривання змінився мій характер і змінилися мої погляди''.

Перше, що вразило Солженіцина в часі тої подорожі це те, що як ,,на бутирській станції нас змішали зі свіжими новаками 1949 року посадження, вони всі отримали дивні вироки — не звичайні десятирічні вироки, але двадцятип'ятилітні''.

А от приклад, ще більше потрясаючий для такого старого в'язня-ветерана, яким був тоді Солженіцин. ,,В Куйбишівській переходовій в'язниці... настигли нас чудеса. Із вікон сусідньої камери раптом розляглися гістеричні, несамовиті крики блатних (вони навіть скиглять в огидно пронизливий спосіб). ,,Рятуйте! Забирайте нас звідси! Фашисти нас б'ють! Фашисти!'' Ото диво! — фашисти б'ють блатних? Раніше було завжди протилежно''.

І нарешті: ,,Скоро після того наша тюремна камера зударилася з донощиками''. Хто ж був у цій камері? ,,У цій камері, — пише Солженіцин, — було чоловік 120... Більш як половина — балтійці, неосвічені люди, звичайні селяни... А дальше було досить багато західних українців — ОУНівців, і тих, які раз їм дали нічліг і які нагодували їх раз''. І тут, після вичеслення решти національного складу камери та декількох речень про балтійців, іде оте славне обговорення українського питання, на яке вказував К. Крупський, отих три сторінки (44-46), з яких він так рясно наводив цитати у своїй статті.

А ці сторінки там випадково не попали. Уважна аналіза показує, що це є відгук на розмови, які мав Солженіцин із членами ОУН. Можна також припустити, що розмови велися не тільки докруги українського питання, але і довкруги справ більш загального характеру, які також мали вплив на Солженіцина. Коли ж подорож нарешті скінчилася, він пише: ,,Як я прибув до Екібастуз на шостому році мого ув'язнення, я зовсім змінився і негайно взявся за очищення мого ума від таборових упереджень, інтриг, замислів, які не лишали часу на глибші справи''.

Зробив він тоді ще одне дуже важне для нашої теми рішення. ,,Я рішився, — каже він, — набути якусь умілість... Як ми приєдналися до групи Боронюка (Олег Іванов і я), підхожа умілість (муляра) навинулася під руку''. І тут же він визнає, що ті дні ,,були початком найважніших років у моєму житті, років, які поставили завершальний штрих моєму характерові. Від того часу, здається, не було вже більше переворотів у моєму житті, і я був і є вірний тим поглядам і навичкам, які я набув у тому часі''.

А з кого складалася ота ,,група Боронюка''? Кілька сторінок раніше (ст. 73) він про це пише так: ,,Ми, чверть сотні новоприлих, переважно західних українців, злучилися разом в одну робочу групу і переконали тих, що визначували роботу, щоб ми мали бриґадира зі своїх — того ж Павла Боронюка''.

І ось ще така деталь про ту групу. Згубив Солженіцин папірець, на якому написав поему і журиться, щоб його не знайшов хтось із таборової адміністрації. З тексту ж бо було ясно, що її автор працював у будівельній групі, а ,,між тими всіми західніми українцями не було б тяжко мене знайти''.

Дальший опис таборових подій та їх оцінка, інтерпретація і оборона,

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Барагура

ЗА ПРАВИЛЬНИЙ ПІДХІД ДО ЛІТЕРАТУРИ

[1]

ХРЕСТОМАТІЯ З УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ XX СТОРІЧЧЯ, упорядкували Євген В. Федоренко та Павло Маляр. Видавництво Шкільної Ради УККА, Нью-Йорк, 1978. Сторінок 432, формат 9 x 6 цалів, тверда оправа з золотим тисненням.

Ця довгоочікувана і пекучо потрібна книжка, що вийшла друком при кінці 1978 р. і в укладення якої впорядники вклали багато труду, зусиль, часу і доброї волі, на жаль, не оправдала сподівань, зв'язаних з її появою. Не зважаючи на багатющий матеріял, інколи тяжко доступний, на поважний розмір книги, на добрий папір видання, чепурний вигляд, золотом тиснений заголовок на темно-синій полотняній обкладинці і на хребті, вона має різні методологічні, дидактично-методичні, речеві, мовно-стилістичні, правописні й коректорські недоліки. Тому користуватися нею треба обережно в цьому широкому вжитку, для якого призначили її впорядники й для якого поблагословила її Шкільна Рада.

Досі в ,,Свободі'' появилися на цю книгу дві рецензії: стримано-прихильна, але з прихованими застереженнями оцінка Ігоря Гурина ,,А лежачий камінь таки зрушено''... (27-го грудня 1978) і оборонно-похвальна самих упорядників ,,Методичні зауваги до ,,Хрестоматії з української літератури XX сторіччя'' (30-го грудня 1978). Про інші рецензії не згадую, бо вони виходять з поза-літературних, поза-мистецько-естетичних та поза дидактично-педагогічних позицій.

Тому що дві згадані оцінки взяли до уваги радше позитиви книги, дозволю собі вказати на деякі її недоліки, щоб користувачі мали повніший образ видання.

Вже сам заголовок книги поданий неправильно: повинно було — ,,Хрестоматія української літератури''... (без ,,з''), при чому на обкладинці подано... ,,XX-століття'', а на головному листку... ,,XX-сторіччя''.

Порівняно з антологією (грецьке — ,,китичка квітів''), що є збіркою вибраних літературних творів різних поетів і письменників, хрестоматія (грецьке), це вибірка творів к р а щ и х письменників для вивчання літератури й мови в школах, на курсах, для самоосвіти. Отже поруч літературно-мистецьких і естетичних завдань, хрестоматія має ще утилітарно-практичне, пізнавальне, дидактивно - медодичне спрямування. Це ставить перед упорядниками хрестоматії трудне і складн. завдання та вимагає від них відповідних кваліфікацій — знання методології з галузі дослідів літератури й її теорії, досконалої обізнаности з літературною творчістю авторів, з творів яких роблять вибірку, великої дози критицизму, тонкого літературно-естетичного смаку, абсолютного об'єктивізму. При тому мусять посідати практичну дидактично-методичну підготову з ділянки навчання літератури в школах того ступня, для якого хрестоматія призначена. Треба бути неабияким дидактиком, щоб під навчально-методичним поглядом задовольнити потреби, зацікавлення, спроможності такого широкого вахляра різного типу, роду і ступня і різного віку користувачів, для яких упорядники і Шкільна Рада призначили ,,Хрестоматію''... — початкових і середніх українських цілоденних шкіл, курсів українознавства і... університетів.

З погляду методології літератури й літературознавства впорядники внесли деяку плутанину в клясифікацію літературних творів і періодизацію літературного процесу українського письменства XX-сторіччя. Вони не могли рішитися, який критерій взяти і, вагаючися поміж клясифікацією за ,,ідейними чи ідеологічними напрямками'' (за В.Радзикевичем), чи за ,,напрямками стилів'' (за Д. Чижевським), вибрали найменш відповідний і доцільний — механічно - шухлядково хронологічний, перемішаний з територіяльним, історико-політичним, мартирологічно-бойовим. На цю обставину звернув увагу І. Гурин (,,А лежачий камінь''...): ,,Маючи на увазі, що періодизація процесу вивчення літератури за стилями та напрямками, це явище відносне, автори вибрали хронологічну періодизацію, яка теж є умовною''. Та й самі автори відчули і зрозуміли, що зробили методологічний блуд, бо в своїй рецензії на власну працю вважають ,,хронологічну послідовність... за найбільш властивий і природний підхід''... (,,Методичні заввагн''...), зате в вступі до ,,Хрестоматії''... пишуть: ,,Періодизація вивчення літератури за стилями й напрямками є дуже відносною, тому в нашій ,,Хрестоматії'' застосовуємо хронологічну періодизацію, що також є умовною''. Ось віз і перевіз...

[Продовження буде]

Інж. Богдан Мак
Поручник в рядах УПА [1943 до 1948]

ГОЛОВНИЙ КОМАНДИР УПА-ЗАХІД — ПОЛК. ШЕЛЕСТ — ВАСИЛЬ СИДОР

В трицяту річницю геройської смерти Командира присвячую тим, що впали в рядах УПА.

Василь Сидор народився 1911 року на Сокальщині. Від молодих років він виховувався на самостійницьких ідеях націоналізму. Від найнижчих кляс гімназії Василь Сидор належав до Організації Української Молоді — Пласт та Організації Українських Націоналістів. Коли він був у вищій гімназійній клясі, його, хоча він був ще дуже молодою людиною, покликають до Обласного Проводу ОУН. Тут він всецило віддається революційній праці — широко та міцно розбудовуючи організаційну сітку ОУН в Сокальщині. Він рівнож прориває Сокальський кордон та поширює сітку ОУН на Волині і Холмщині. По закінченні гімназії Сидор вступає на університет у Львові, та вже на першому році його поляки арештують; однак, не доказавши йому приналежности до підпільної організації, його випускають з тюрми і він продовжує студії.

Сидора знову арештують на третьому році студій, та не маючи ніяких проти нього доказів, випускають на волю. В кінці студій Сидора покликають до війська. Маючи вищу освіту, згідно з польським державним правом, Сидор не міг бути позбавлений права вчитися у польській старшинській школі і хоча як поляки цього не любили перенесли його з полку піхоти до старшинської школи. Сидор закінчує старшинську школу, як перший курсант — відзначуючо.

Після закінчення військової служби, Сидор знову поринає цілою душею в працю для Організації Українських Націоналістів. Йому не було 25 років життя, як його в 1936 році, як одного із найздібніших організаторів та військовиків у рядах ОУН, покликають в члени проводу ОУН на північнозахідних українських землях. На цьому пості Василь Сидор широко розбудовує сітку революційного підпілля на Волині та Поліссі. Зі Сидором рівнож працює один із найкращих синів Волині, пізніший командир Запілля УПА, Волошин-Павленко. До цього часу на Поліссі, Волині і Холмщині значний вплив мала КПЗУ, яка виступала на цих землях як борець за національні права українського народу та оборонець Української Православної Церкви.

Зустрінувшися із ідеологією ОУН, населення Волині, Холмщини та Полісся масово переходить в ряди ОУН. У 1937 році Василь Сидор, як військовий референт ОУН та ПЗУЗ, висуває плян організування спеціяльних військових частин, які на взір колишніх військових відділів УВО, рейдували б по Поліссі, Волині та Холмщині, та були б ядром проти польської повстанської армії. У зв'язку з цим в липні 1937-го року створено першу військову бойову групу ,,Вовків'', що складалась із 32-ох вишколених і випробуваних бойовиків ОУН. Тут і постає повстанський марш ,,Гей гу гей га, нас було 32'' — і тут зродилася саме іскра — зародок УПА. В 1942 році Василь Сидор реорганізує залишки ,,Вовків'' і продовжує ним розпочате діло, як перший і найкращий організатор Української Повстанської Армії. Осінню 1937 року він творить другу з черги групу ,,Вовків'' на Горохівщині. Це зовсім не припадково що під час Другої світової війни на терені Холмщини, так званої третьої округи-Закерзонського Краю (Відтинок Данилів) постають відділи ,,Вовки'', це продовження цієї групи з 1937-го року, а сама третя округа до 1945-го року належала до ПЗУЗ ОУН.

Масові арешти членів ОУН у 1938 році, а між ними арешт Василя Сидора, перервали на деякий час дію ,,Вовків''. Але воєнні настрої у 1939 році знову вимагають їхньої дії. У липні 1939 року з доручення Василя Сидора, що був тоді провідником в'язнів націоналістів у Бриґідках, тікають з тюрми провідні члени ОУН, а між ними Гроза і Вовківчак з дорученням відновити зорганізування військових частин на ПЗУЗ. ,,Вовки знову збираються на Поліссі і напередодні німецько-польської війни в околиці Янова постає ,,Поліська Січ''. Із приходом большевиків ,,Поліська Січ'' не розлетілася, а в 1940 році збройно виступила проти російсько-комуністичних займанців; всім українцям відомий суд над Лось-Адамським та його друзями.

З розпадом Польщі виходить на волю Василь Сидор, і тоді коли більшість провідних членів ОУН переїздить на землі незайняті большевиками, він залишається на рідних землях під московсько-большевицькою окупацією та продовжує боротися за святі ідеали — за волю українського народу. В лютому 1940 року Сидор їде за кордон на наради Революційного Активу ОУН, але зараз повертається знову в Україну. В грудні 1940 року Сидор переїздить до Кракова, щоб викладати на курсі старшин (з наказу ОУН); тут він у березні 1941 року бере участь у З'їзді Крайових Провідників та в квітні 1941 року в Другому Великому Зборі ОУН, де Сидора покликають до Головного Проводу ОУН. З доручення Головного Проводу ОУН Василь Сидор виконав багато праці, а від квітня 1941 року сам був членом цього Проводу. Весною 1942 року ГП ОУН висилає Сидора на Полісся та Волинь, де вже почали діяти повстанські групи. Сидор тут творить перші два Відділи УПА — командиром одного Відділу стає Остап-Сергій Качинський, а командиром другого Відділу стає Довбенко-Перегійняк. Вкоротці Сидор організує Відділи Дороша, Крука і Ґонти. В той час провідник Поділльщини — Антін Михальчук-Крилатий — організує Відділи: Шаблюка, Андрія і Буревія, половину цих Відділів залишає на Поділлі, що з них пізніше постала УПА Південь, а половину висилає на Волинь до Сидора.

При кінці 1942 року УПА Волинь вже нараховувала понад дві тисячі вояків. Цілістю дій на Волині керував Сидор-Зов. Тут Сидор творить окрему команду УПА-Волинь. Командиром стає провідник ПЗУЗ ОУН Роман Клячківський — Клим Савур, а Сидор був першим Шефом Штабу УПА-Волинь. В квітні 1943 року УПА-Волинь вже нараховувала коло 8,000 вояків. Сидор передає пост шефа Штабу полковникові Ступницькому, а сам повертається до головного проводу ОУН. Літом 1943 року Сидор переорганізовує УНС в Галичині на УПА-Захід та з доручення ГК УПА стає командиром УПА-Захід, а його першим шефом Штабу стає Вадим. Велику увагу Сидор звертає на старшинські школи, перша старшинська школа УПА була літом 1942 року на Волині, Школа Гориня ,,Дружинників'', — випустила 120 старшин; друга школа Поля (на Волині) зі 180 курсантів випустила 160 старшин; третя школа Хмеля (в Карпатах) від 1-го серпня 1943 року до 12-го лютого 1944 року; ця школа випустила із 200 курсантів 120 старшин. Разом всі три старшинські школи від липня 1943 року по лютий 1944 року випустили 400 старшин. Це були найкращі партизанські школи в Україні; без цих старшинських шкіл УПА не була б ніколи так довго проіснувала і ніколи не мала б стільки геройзму. Пізніше ще існувала старшинська школа ,,Оленів'' в Карпатах, хоч ця школа вже не була на тому самому поземі, то все таки випустила два турнуси добре вишколених старшин. В серпні 1943 року в час Третього Надзвичайного Великого Збору ОУН Сидора вибирають членом Головної Ради ОУН.

Упа в 1944 році зросла до неймовірної величини. УПА-Захід осінню 1944 р., якщо сюди взяти до уваги дивізійників і тих, що ховались по лісах від большевиків, нараховувала 40,000. Під час першої і другої амнестії Сидор цю додаткову частину УПА розпускає. В час поворотців з Німеччини Сидор розпускає і частину дійсних вояків УПА; в УПА-Захід залишається тільки 12,000 вояків. Під час років 1946 та 1947 УПА зводила величезні бої з двадцятикратною перевагою большевиків, поляків та чехів. Командо-відділи УПА йшли в Станиславів, у Львів та інші міста України, де треба було розгромити НКВД чи тюрму, щоб звільнити тисячі нашого невинного народу. В 1947 році Спец-Командо їздило у Київ і випустило провідних членів ОУН з Республіканської НКВД (на вулиці Короленка). Все керування УПА-Захід, всі пляни Спец-Командо, всі більші бої, були апробовані — а то й опрацьовані самим Сидором. І Хрущов і Брежнєв, які командували

(Закінчення на стор. 4)

СОЮЗОВЦІ! РОЗПОЧИНАЄМО ЮВІЛЕЙНУ КАМПАНІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ З НАГОДИ ЙОГО 85-РІЧЧЯ. ЇЇ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ В ЮВІЛЕЙНОМУ РОЦІ 5,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ! ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЕ ВЕЛИКЕ ЗАВДАННЯ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

СССР і Анголя затіснюють зв'язки

Лондон. — Представники Совєтського Союзу й Анголі піспиcали договір минулого тижня в справі встановлення консулярних відносин та співробітництва в ділянці радіо й телебачення. День раніше в Люанді, столиці Анголі, представники уряду цієї країни і Югославії узгіднили нову програму науково-технічної співпраці. Ці та інші договори затісняють зв'язки Анголі з країнами комуністичного бльоку, узалежнюючи її щораз більше від Москви та її сателітів.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

Пропам'ятні Хрести у 60-річчя відродження Українських Збройних Сил

Чікаго, Ілл. — Канцелярія Ресорту Військових Справ в екзилі повідомляє колишніх українських вояків усіх українських формацій, що Головна Рада Хрестів, після короткої перерви урядування, відновила свою працю й приймає дальші листування Крайових Рад Хрестів і внесення заінтересованих в справі одержання Пропам'ятних Хрестів 60-річчя відродження Українських Збройних Сил. В цій справі в дальшому обов'язує правильник, оголошений в 1977 році.

Листування належить спрямувати на подані нижче адреси Крайових рад, або на попередню адресу Головної Ради Хрестів в Америці: 938 North Oakley Blvd. Chicago, Illinois, 60622. U.S.A.

На зазначену вище адресу можна висилати листи й внесення на Воєнний Хрест 40-річчя, новий наклад якого буде виготовлений після одержання відповідного числа внесень на Воєнний Хрест.

Друки внесень можна одержати в Крайових Радах, або безпосередньо в Головній раді. Адреси Крайових Рад:

U.S.A. — Mr. W. Mackiw: 815 North 25 St. Philadelphia, Pa. 19130.

Пропам'ятний Хрест — 60-річчя віновлення Українських Збройних сил

Australia — Mr. G. Bazalicki 18 Ballandella Rd. Toongabbie, N. S. W. 2146.

Canada — Mr. B. Oransky, 404 Bathurst St. Toronto, Ontario, M5T 2S6.

Great Britian — Dr. S. Fostun, „Marlborough" 2 Stroud Road, Wimbledon Park, London SW-19 8D6.

West Germany — Herrn I. Karabin, Schlachthaus Str. 8-A 75 Karlsruhe I.

France — Mr. W. Lazarkevych, 6 Rue de Palestine, Paris, 75019.

Різдвяна зустріч в церкві св. Тройці в Ірвінгтоні

У неділю, 14-го січня 1979 року, на Новий Рік, за старим стилем, о. д-р Юрій Шумовський в сослуженні о. протодиякона Володимира Поліщука відправили Св. Літургію Василя Великого. Під час Літургії гарно співав церковний хор під диригентурою інж. Дмитра Олійника. Після Богослуження і вступного слова настоятеля парафії о. д-ра Шумовського церковний хор розпочав Різдвяний Концерт „З нами Бог", музика Д. Бортнянського. Далі хор чудово відспівав: „Ой видить Бог", „Слава на небі Богові", „Дивная новина", „В полі, полі плужок оре" і „На Йорданській річці". Всі колядки і щедрівка музики К. Стеценка. Накінець хор виконав колядку „Тиха ніч, Свята ніч", муз. Ф. Грубера.

Концерт закінчено молитвою М. Лисенка „Боже Великий, Єдиний".

Опісля гості і парафіяни зійшли до залі, де відбулася Різдвяна Зустріч. Голова парафії Борис Процюк представив гостей, які засіли за головним столом, а серед яких були: настоятель парафії св. Вознесення із Мейплвуду о. Іван Наконечний із паніматкою, о. протодиякон Володимир Поліщук, о. д-р Ю. Шумовський із паніматкою, проф. Михайло Добош, диригент української католицької парафії св. Івана Хрестителя і інж. Дмитро Олійник, диригент парафії св. Тройці.

Митрофорний прот. о. д-р Шумовський поблагословив страви і всі присутні відспівали „Отче наш" і колядку „Бог Предвічний".

Під час святкової трапези, яку розпочато кутею, відбулася мистецька програма. Відома акторка української сцени Іванна Кононів рецитувала різдвяні поезії Богдана Лепкого. Пізніше п-і Кононів співала гумористичні пісні п. н. „Колись і тепер", за що її нагороджено рясними оплесками.

Отець д-р Ю. Шумовський оповів свою пригоду, пов'язану із різдвяними святами, коли він був ще молодим катехитом в одній школі на Волині.

Із промовами - привітами виступали: проф. Михайло Добош, о. Іван Наконечний й інж. Дмитро Олійник.

Проф. М. Добош у своєму привіті підкреслив значення співу під час Богослужень. Далі він торкнувся необхідности включення молоді в церковне життя, щоб цим забезпечити і зберегти українські церкви від денаціоналізації. Він похвально висловився про церковний хор парафії св. Тройці та про диригента цього хору, інж. Дмитра Олійника.

Отець Іван Наконечний привітав з Новим Роком о. д-ра Шумовського, паніматку, диригента, хор, Управу парафії і всіх парафіян св. Тройці, бажаючи їм успіхів в 1979 році. Отець Наконечний схвалює думки висказані попереднім промовцем, що молодь — це наше майбутнє.

Інж. Дмитро Олійник полякував проф. Добошеві за прихильні слова для хору церкви св. Тройці і для нього особисто.

Наприкінці о. д-р Шумовський полякував о. Наконечному, паніматці Наконечній і численно прибулим парафіянам громади св. Вознесення, о. протодияконові Поліщукові та проф. Добошеві та всім присутнім гостям, які прибули на Різдвяний Концерт і Різдвяну Зустріч.

І. Г.

ПРО СОЛЖЕНІЦИНА...

(Закінчення зі стор. 2)

вказують на виразний вплив бандерівських настанов. Вихідний пункт цих подій — винищування донощиків серед в'язнів.

„Не знаю, де-як, — пише він, — (винищування почалося у всіх таборах особливого призначення, навіть в інвалідному Спаске!), але в нашому таборі воно почалося із приїздом транспорту з Дубовки, в якому були переважно західні українці, ОУНівці. Для всього цього руху вони всюди зробили дуже багато і вони зрушили віз. Дубовський етап привіз нам бацилю бунту.

Молоді міцні хлопці, взяті прямо з повстанської стежки, вони в Дубовці розглянулися, зжахнулися цієї сплячки і рабства — і потягнулися до ножів".

Та оці інформації про акції оунівців Солженіцин попереджає обороною таких акцій, очевидно, щоб читачеві було легше їх сприйняти і з ними погодитися. Наводимо цю читату повністю.

„Забий доноща!" — ось воно кільце. Ніж у груди донощика. Робити ножі і різати донощиків — ось воно!

Тепер, коли я пишу цей розділ, ряди гуманних книжок звисають наді мною з стінних поличок і тьмянопоблискуючими неновими спинками докірливо мерехтять як зорі крізь хмару: Нічого в світі не можно осягнути насильством. Взявши меч, ніж, рушницю — ми скоро зрівнюємося з нашими катами і насильниками. І не буде кінця...

Не буде кінця... Тут, за бюрком, у теплій кімнаті і чистоті, я з цим повністю погоджуюся. Але треба дістати двадцять п'ять років за ніщо, надіти на себе чотири номери, руки тримати завжди позаду, піддатись обшукам кожного ранку і вечора, знесилюватися в праці, бути тягненим до одиночки як тільки хтось на вас донесе, безповоротно затоптуватися в землю — щоб звідти, з тої ями, всі речі великих гуманістів показалися б базіканням нагодованих вільнодумців.

Не буде кінця!... — Але початок буде? Чи буде просвіток у нашому житті чи ні?

Гноблені принаймні зробили висновок, що добротою хоробрости не підіймеш.

Донощики — також люди?.. Наглядачі ходять по бараках і оголошують для нашого залякування наказ по цілому Пєсчаному таборі: в одному з жіночих таборових пунктів дві дівчини (по роках народження видно, що молоді) розважалися антисовєтською розмовою. Трибунал в повному складі... Розстріляти!

Цих лівчат, які шепталися на своїх лежанках, вже маючи по десять років хомута — яке запряжене стерво, також захомутане, видало їх?! Які ж донощики люди?!"

Заключення.

Александер Солженіцин, офіцер червоної армії, попав у систему Ґулагу за принизливу заввагу на адресу Сталіна, написану у листі до приятеля. Вояки УПА і члени ОУН попали там же за визвольну боротьбу. На певному етапі судьба звела їх разом на якийсь час, і їхні спільні переживання змінили офіцера червоної армії на письменника-борця.

Чи Солженіцин „доведе до упадку комуністичної системи", як то передбачає Джан Лукакс, а за ним і Джордж Ф. Вілл — це тільки звичайне припущення. Та безсумнівним залишається факт, що Солженіцин став уже величиною світової слави, і те, що він зробив до цього часу, запевняє йому місце у світовій історії. І, як показує третій том його праці „Архіпелаг Гулаг", з ним до світової історії перейдуть і УПА, і бандерівці, і визвольна боротьба українського народу, бо жадний об'єктивний дослідник не зможе їх поминути, досліджуючи життя і творчість Александра І. Солженіцина.

ГОЛОВНИЙ КОМАНДИР...

(Закінчення зі стор. 2)

(Закінчення зі стор. 2)

Прикарпатською Военною Округою, тобто боротьбою проти УПА, малощо не були покарані Сталіном за невдачу. Під командою Сидора зліквідовано в 1943 році на Волині мадярського генерала, відтак генерала Люце, маршала Ватуніна, генерала Фйодорова-Ровенського, генерала Сверчевського, генерала Москаленка та цілий ряд вищих старшин. Тільки під час Великої Облави в 1946 році Москва втратила п'ятнадцять і пів тисячі вбитими та сорок сім тисяч раненими вояків, в тому шістдесят два полковники вбитими, вже не згадуючи про інших (менше важливих) старшин, — (це з архіву НКВД).

Сидор був всюди і на кожному кроці. Сидор знав про всіх командирів Відтинків, про кожного старшину, про кожний більший бій. Він був незаступимим. Крім командування УПА – Захід Сидор був заступником Шухевича, був провідником ОУН КК, генеральним суддею ОУН, членом Головної Ради ОУН, членом секретаріяту УГВР, та багато інших праць виконував взірцево. В 1947 році Сидор почав хворіти, але не було мови про шпиталь, добрих лікарів, чи...відпочинок. Сидор собою не журився; він говорив: ,,Коли вмерти — неважливо, але для кого і як вмерти — важливо.

І прийшов час вмерти... 17-го квітня 1949 року, на Лозову неділю (латинський Великдень) раннім ранком, над рікою Лімницею біля села Ясень, Перегінського району, НКВД оточило зимове приміщення Сидора. Не було Почоту, бо такий вже... не існував й Штабу біля нього не було, бо Митар, Залізний та Хмель були далеко, Мак уже був поза межами України, там де його післав Сидор, а шеф Штабу — Савчак уже не жив. Тоді з командиром був 14-річний Зенко, який брав участь в УПА на протязі 4-ох років, відзначаючись ціхами не абиякого вояка. Була з ними і зв'язкова Зірка, яка, якщо б була прийшла на п'ять хвилин скоріше — попала б просто в большевицьке оточення. Сидор і Зенко кинулись долів річки, і прочищуючи дорогу посеред НКВД автоматами — розбили заставу. Раптово почули як з-поза кущів пролунали слова НКВД, щоб Сидор піддався. Мабуть вони мали наказ привезти Сидора живого. Сидор влаштував гранату, а за нею другу і третю, а Зенко безперервно стріляв з автомата, так що за хвилину перед ними лежала купа неживих НКВДистів. Раптово Зенка прошила куля... але він, побачивши, що до нього наближаються НКВДисти з окликом ,,Слава''! пустив гранату в саму середину большевиків. А потім, знаючи, що ще хвилина і большевики візьмуть його живого, розірвав себе гранатою. В той час кількох НКВДистів підбігло до Сидора, щоб його схопити,але він на них пустив сальву з автомата, і в цю мить впав сам, бо серія стрілів прошила йому груди.

Серце Сидора перестало битися, тільки чутно було голос дзвонів у церквах у Ясені та Небилі — не знати чи вони скликали людей на Богослуження чи подавали людям... вістку про те, що сталося.

Ще цього самого ранку Зірка телефонувала до сестри у Львові, що в неї зовсім не працює... електрика. Загинув Василь Сидор-Шелест, Зов, Вишитий, Конрад, Сталь — один з найкращих синів України. Загинув як герой. Не в криївці, не від скритовбивчої кулі, а в бою, на першій лінії. Наче ще чутно його поклик: ,,Слава! За мною вперед!'' Ці слова довго пам'ятатиме молодь з України та з цим же самим окликом піде вдруге в бій — їх поведе дух Сидора...

Ювілей ТУІА

[2]

У другій частині виступав також відомий гуморист, секретар Головної Управи ТУІА, інж. О. Солтисик з гумореcкою про життя-буття Товариства та його членів.

До танців приграває добра оркестра п. Козленка.

На ті урочистості Т-ва Інженерів наспіло біля сотні привітів від релігійних, наукових, професійних та суспільно-громадських установ та товариств та від індивідуальних осіб як також від американського політичного світу, а між ними від Ієрархів Української Католицької Церкви на чолі з Блаженнішим Патріярхом Йосифом та Митрополитом Мстиславом. Крім повище згаданих, привіти прислали: Владика Василь, Архиєпископ Чікагівський Константин, Владика Ярослав та інші.

З нагоди цього З'їзду губернатор стейту Ілліной видав спеціяльну проклямацію, вітаючи Т-во Інженерів і гратулюючи українським інженерам за їхні успіхи та вклад в розбудову ЗСА. Цю проклямацію вручив в імені губернатора під час бенкету інж. Ю. Гончаренкові член стейтової легіслятури Борис Антонович.

Під час ділових нарад вирішено вислати привіт першому голові Головної Управи ТУІА інж. Володимирові Богачевському.

У неділю вранці, 8-го жовтня, почалися двогодинні наради Головної Управи з представниками Відділів в цілі обговорення цілої низки біжучих проблем Т-ва, як також напрямних на майбутнє. Після уточнення ряду актуальних питань і загальних напрямних Т-ва, наради закінчилися о 12-ій годині дня.

Успішність цього З'їзду треба завдячувати в першій мірі Комітетові підготови 30-річчя ТУІА під головуванням інж. Д. Григорчука та Діловому комітетові на чолі з інж. П. Вехрієм. До успіху згаданих імпрез багато причинилися пані-дружини членів Чікагівського Відділу ТУІА, які активно брали участь у всіх аспектах підготови, а в неділю, 8-го жовтня після Богослужб, в Інституті Модерного Мистецтва влаштували прийняття для учасників з'їзду. До успіху треба також зарахувати видання з нагоди 30-річного ювілею збірника даних про ТУІА. З цієї нагоди появилося видання ,,Вістей ТУІА'' і ,,Бюлетеню''. Не можна не згадати також появи зразково оформленої програми Ювілейного З'їзду, що без сумніву дорівнювала якості найкращим цього роду виданням взагалі.

У 80-річчя Політехнічного Інституту, однієї з найстарших і найбільших українських високих шкіл, академічне Т-во яким є ТУІА величаво відзначило свій 30-літній Ювілей.

•

•

Під час останніх тридцять років ТУІА видавало єдиний у вільному світі технічний журнал ,,Вісті'' (тепер редагує інж. С. Процюк), що інформував своїх членів та українську спільноту про технічно-наукові осяги українських інженерів у вільному світі, як також в Україні. Т-во видавало також ,,Бюлетень'' (тепер. ред. інж. О. Ґлют), в якому інформувало членство про свою діяльність. Крім цього, Т-во видавало протягом довшого часу сторінку Інформаційного Бюро ТУІА ,,Вісті Інженерів'' (редактор інж. М. Боровецький) в щоденнику ,,Америка'', інформуючи українську громаду про досягнення українських інженерів на еміграції і в Україні.

Одним з головних завдань ТУІА було і є витворювати в членів, а зокрема роджених поза межами Батьківщини, зацікавлення техніки і економіки України. Для цього було створено Дослідний Осередок Техніки України.

Дня 13-го і 14-го листопада 1976 р. у Філядельфії відбувся успішний 6-ий Міжкрайовий З'їзд Українських Інженерів Америки і Канади. Товариство Українських Інженерів Америки було Ініціятором і головним організатором цього з'їзду. Діловий Комітет Міжкрайового З'їзду в 1976 році творили: інж. М. Борецький — голова, інж-ри Р. Андрейчик. Е. Филипович, Л. Івасиків. М. Білас, д-р Л. Заїка, Р. Левицький, Ю. Мацьків, Ю. Данилів, В. Луців і І. Бугай — члени. Міжкрайовий комітет очолював інж. В. Гнатківський, а Організаційний інж. Ю. Гончаренко. Шостий Міжкрайовий З'їзд включав наукову конференцію, бенкет, баль, пресову конференцію і ділові наради. Головною ціллю Міжкрайового З'їзду Українських Інженерів Америки і Канади була оборона української техніки і науки в Україні.

Т-во УІА сприяло товариському співжиттю між членами, їхніми родинами й заохочувало їх включатися в українське громадське і політичне життя. Внаслідок цього, членів Т-ва можна сьогодні стрінути на провідних місцях у молодечих, релігійних, політичних, фінансових, забезпеченевих і взагалі загально-громадських установах.

Т-во Інженерів співпрацювало з іншими професійними товариствами, об'єднаними в Конференції Українських Центральних Академічних Професійних Організацій, Т-во УІА взагалі, а його члени зокрема, постійно підтримували українські наукові установи, такі як Наукове Т-во ім. Шевченка, Українську Вільну Академію Наук, Український Католицький Університет, Український Технічно-Господарський Інститут, Український Вільний Університет та Катедри Українознавства при Гарвардському Університеті.

При Т-ві УІА існував Комітет Допомоги і Праці, який допомагав своїм членам у розшуках за професійною працею, а в окремих випадках і матеріяльно. ТУІА дбало про підвищення фахової освіти українського інженерного доросту в ЗСА. допомогаючи студентам в матеріялах для їх магістерських і докторських праць. Деякі Відділи ТУІА мали Стипендійні Фонди й допомагали потребуючим студентам фінансово.

ТУІА сприяло і заохочувало своїх членів організувати промислово-технічні підприємства. Сьогодні існує цілий ряд таких підприємств в ЗСА. Деякі з них затруднюють своїх людей і фінансово піддержують потреби нашої громади.

Під час понад чверть сторіччя багато наших членів досягнули високих становищ в американській індустрії, на державних працях і в наукових установах. Майже нема жадної галузі техніки, де не було б наших членів. Ряд членів Т-ва брало участь в розроблені найбільших досягнень техніки і науки в останніх тридцяти роках, включаючи людини на Місяць.

Десятки наших членів-інженерів є професорами в американських університетах, а багато беруть участь у крайових і міжержавних науково-технічних конференціях, де інформують науковий світ про свої досягнення.

Розвиток і досягнення ТУІА завдячуємо ідейності й жертвенності членства, їх патріотизмові, витривалості та вірності ідеалам нашого народу. ТУІА мало і має ряд визначних і заслужених діячів, які залишили глибокий слід у 30-річній нашій діяльності. З особливою пошаною згадуємо усіх тих наших членів, які вже відійшли від нас у вічність, залишивши нам приклад патріотизму, жертвенности і витривалости. 30-річну діяльність Товариства УІА закінчуємо успішно і з почуттям внутрішнього морального задоволення. Йдучи у майбутнє мусимо пам'ятати, що повинен бути більший натиск у нашій роботі на оборону нашої культури, мови, науки і основних людських і національних прав в Україні. Московські колонізатори стараються зрусифікувати український народ. Сьогодні наша Батьківщина є у важкій боротьбі з окупантами за свою державну незалежність. У теперішній важкий час для нашого народу зростають й особливі вимоги до нас інженерів у вільному світі. На цих вимогах ми мусимо зосереджуватися й унапрямлювати нашу роботу.

Найкращим відзначенням 30-річчя ТУІА буде наша постанова дальше служити українській громаді та допомагати всіми силами й засобами українському народові у його намаганнях здобути утрачену незалежність і соборність.

Методій Борецький

ВІДБУДЕТЬСЯ ПРЕМ'ЄРА У ВИКОНАННІ СТУДІЇ Л. КРУШЕЛЬНИЦЬКОЇ

Ню Йорк, Н. Й. (О. Соневицька). — У неділю, 18-го лютого ц. р. о год. 2:30 по полудні, саме у дванадцятьріччя праці Студії Лідії Крушельницької, тут у приміщеннях Фешен Інституту ов Технолоджі 227 В.25 вул., відбудеться прем'єра п'єси-казки п. н. ,,Дванадцять місяців" С. Маршака, що її з чеської мови переклала письменниця Наталя Забіла.

У цій театральній постанові, що складається з 5-ох дій, виступить 35 виконавців дітей і старших учнів цієї студії. Музику до цієї п'єси написав відомий композитор Ігор Соневицький, постійний співпрацівник, від самих початків заснування Студії; він і виконуватиме на фортепіяні музику, написану до цієї театральної вистави. Хореографом є О. Ковальчук-Івасівка, колишня прима-балерина Львівської опери; костюми — в опрацюванню мистця Марійки Шуст, директора Українського Музею; оформлення — Тарас Гірняк та Андрій Костів; світло — Юрко Ґречило; інспектор сцени — Володимир Папуга.

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ВІДБУДЕТЬСЯ ДОПОВІДЬ ПРО СЕРЦЕВІ НЕДУГИ

Філядельфія (В. Б.). — Сходини пластунів сеніорів цієї чисельно другої станиці у ЗСА, будуть присвячені темі ,,Серцеві недуги і як їм запобігти". Після доповіді д-ра Р. Дикого, буде дискусія та перевірка тиску крови. Перекуска в заряді стежі ,,Чортополохи". Сходини відбудуться в неділю, 18-го лютого. год. 3:00 по полудні в пластовій домівці.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 18-го ЛЮТОГО 1979 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва Українська Січ 182 Відд., о год. 2-ій по пол. в залі Укр. Правос. Церкви, 635 Брод вул. На порядку: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової Управи на 1979 р. Просимо чл. прибути на збори. — Управа.

БАЙОН, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 281 Відд., о год. 3 по пол. в залі УНДому, 280 Авеню ,,Е". На порядку: звіти Управи за минулий рік та вибір Управи на 1979 р. Проситься чл. прибути на ці збори. — І. Свищук, предс., М. Гись, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42 Відд., о год. 2 по пол. в УНДомі, 237 Говп Авеню. Проситься чл. прибути. — В. Марущак, рек. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата 217 Відд., о год. 1:30 по пол., в кафетерії церкви св. Йосафата. На порядку: звіт К. Комісії та вибір нової Управи на 1979 р. Проситься чл. прибути. — К. Шевчук, предс., Т. Кубарич, кас., Д. Пристай, рек. секр.

КЛІФТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 64 Відд., о год. 12-2 по пол. в залі церкви св. Марії при Вашінгтон вул. Проситься чл. прибути. — Управа.

РІДІНҐ, Па. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 48 Відд., о год. 2 по пол. в Укр. Гор. Клюбі, 542 С. 7-ма вул. На порядку: звіти Управи та вибір нової на 1979 р. Просить чл. прибути. — Н. Дубик, гол., С. Івасечко, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Річні збори Т-ва ім. О. Ольжича 32 Відд., о год. 1 по пол. в Укр. Гор. Клюбі, 847 Н. Френклін вул. На порядку: звіти Управи та вибір нової на 1979 р. Є інші важні справи. По зборах — перекуска. — М. Хомин, секр.

БОФФАЛО, Н. Й. Річні загальні збори Б-ва св. Миколая 127-ий Відд., о год. 1-ій по пол., зараз після Сл. Божої, в церковній залі при Онайда вул. На порядку: звіти за 1978 р. та вибір нової Управи на 1979 р. Проситься чл. прибути. — В. Шаран, предс., Марія Гаравус, секр.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. 25 Річні загальні збори Т-ва ім. Л. Мишуги 153 Відд., о год. 10:30 ранку в Домі УНС, 5004 Н. Олд Йорк вул. На порядку: звіти Управи, К. Комісії та вибір нової на 1979 р. Після Зборів — традиційна гутірка з перекускою. Проситься чл. прибути. — І. Одежинський, гол., проф. д-р Б. Гнатюк, заст. гол., І. Скірка, секр., Б. Артимишин, заст. секр.

Вступайте в члени УНСоюзу!